

Carola Biedermannová - Strach je podlý sluha

Do bledé tváře mrtvého muže svítilo slunce. Jeho paprsky byly křišťálově jasné, řezavé, nerozplývaly se v mlze, nerozptyloval je vzduch, neodrážely se od mraků ani od částeček špíny.

Muž se usmíval.

Byl to klidný, vyrovnaný a vyschlý úsměv, na vyčnívajících zubech si pohrávalo světlo.

Bakterie, které muž zaživa hostil ve svém těle, zahynuly dřív, než mohly začít pracovat na jeho rozkladu a v okolí nežili žádní z červů, kteří na Zemi mají vždycky chuť na jakoukoliv mršinu.

Muž měl dlouhé, plavé vlasy, které se při pádu rozprostřely kolem jeho hlavy a vytvořily něco na způsob svatozáře. Ve sluneční záři se nesnesitelně leskly.

Jediná skutečně účinná omlazovací kúra, oznámil Moně prospekt. Navštivte salon Měsíční krása, pokračoval.

"Znamená to snad, že ta krása vydrží jen měsíc?" zeptala se tiše Mona a odhrnula si z čela kadeř plavých vlasů. Prospekt ji ignoroval a pokračoval:

Krása vodních víl a rusalek. Ozvaly se úvodní pasáže z Dvořákovy Rusalky.

"Vodní víla a rusalka je totéž," namítla Mona, ale prospekt si toho nevšímal. "Poskytujeme dvouletou záruku," oznámil. Mona zavrtěla hlavou a chvíli pozorovala trojrozměrný portrét Otce Zakladatele. Prospekt uraženě zamňoukal a zmlkl.

V celé Moonline byla jedinou ženou, kterou nezajímalo, že na Zemi kosmetické salony záruky neposkytují.

Letěla na Měsíc za jiným účelem.

Moonline bylo poněkud nevynalézavé jméno pro měsíční speciál. Cestující vystupovali a klidně procházeli uličkou, lemovanou postavami mnichů v šerých kutnách s rouškami přes tváře. Bylo zakázáno pohlédnout jim do obličeje.

Mona se ve dveřích zastavila a nečekaně jí na záda skočil strach. Srdce zmrzlo a svaly se odmítaly pohybovat. Toužila jen po jediném: obrátit se, utéci do plastově chromovaného bezpečí Moonline.

Byla specialistkou na španělskou historii. Tenhle obor dokáže člověku mnišskou kutnu pořádně znechutit. Postava mnicha v ní vyvolávala ducha velkého inkvizitora Torquemady, před jejím duševním zrakem plály hranice autodafé a zněly výkřiky z mučírén inkvizice.

V uličce tvořené mnichy nečekala nic jiného než ránu důtkami na každém kroku.

Někde mezi muži v mnišských kutnách bez tváře byl možná ten, kterého hledala. Soustředila se, představila si, že to jsou sochy, sešla ze schůdků a vešla do uličky.

Žena mezi samými mnichy... Ale žádná z postav se nepohnula.

Prošla do přijímací haly a vydechla úlevou. Kolem ní se leskl chróm, svítily plasty a útěšně bzučela technická zařízení. Normální prostředí, až na hologram Otce Zakladatele, který se vznášel v průčelí. Měl plnovous a dlouhé vlasy, vypadal jako nějaký beatník.

Ale tak vypadal Kristus podle starých obrazů také.

"Budete bydlet v kobce nebo v bungalovu?" zeptal se mladý, poněkud arogantní úředník arabského vzezření. Mona zoufale zatoužila po lehkém, moderním bungalovu. Nenáviděla jeskyně.

"Opravdu všechny kobky vytesali do měsíční skály mnichové?"

"Ano, bez pomoci techniky," odpověděl úředník a trpělivě pokračoval, i když bylo zřejmé, že ho Mona zdržuje. Tohle všechno jí měl sdělit prospekt. "Několik kobek je spojeno do jednoho apartmá s veškerým komfortem. Je to skutečně pohodlné a skála chrání před zářením."

Mona se zatvářila indiferentně a mladík dodal: "Záření působí na rychlé stárnutí pleti."

A vy jste přece přijela omládnout." Houbeles, měla chuť říci Mona, ale v té chvíli se znovu vrátil strach. Mona si představila mraveniště mnichů, prohlodávajících se do nitra skály stále hlouběji a hlouběji jako nestvůrný obrovský hmyz - skutečně jako hmyz vypadali - mrtvolý mnichů, kteří zdolání dřinou padli a byli zanecháni v postranních uličkách a nakonec zazděni možná v

sousedství kobky, ve které bude bydlet, kostry, třímající ještě v ruce krumpáč, nebo i zazděné živé mnichy, kteří se provinili - čím?

A byli to vždycky mnichové? Ovládla pocity, kterými ji obdařila její precitlivělá fantazie, a řekla:

"Budu bydlet v kobce."

"Těší mě, že jste se rozhodly použít služeb našeho salonu." Muž, který pronesl tato slova, byl hladce oholen a učešán. Mona ho po první větě odhadla na homosexuála. "Náš podnik je majetkem Důstojných Bratří, kteří jsou připraveni k vašim službám. Z prospektu už víte, že nesmíte spatřit jejich tvář a kromě přesně stanovených výjimek není možné s nimi mluvit osobně."

Mona zbystřila pozornost, tohle nevěděla. Nikdy nevyslechla žádný prospekt až do konce, měla dojem, že všechny otřesně kecají. "Proto máte na ruce náramkové komunikátory."

Komunikátory. Jenže Mona potřebovala s mnichy mluvit jaksepatří osobně. Problém byl najít toho pravého a Mona vůbec netušila, jak to provede. Neměla detektivní schopnosti.

Ostatní ženy zřejmě prospekt vyslechly. Vypadaly znuděně a poněkud ospale. Homosexuál stiskl tlačítko komunikátoru a objednal kávu. Po chvíli se ve stěně otevřel otvor a v něm se objevil podnos. Byla to lidská ruka, co se mihlo v otvoru, nebo hmyzí spár?

Mona se otřásla. Vůbec si před tím dvířek nevšimla, jak dokonale splývala s kamennou stěnou. Ti mniši prohlodali skálu jako myši sýr. Všude tisíce vidoucích očí, slyšících uší.... Pohlédla na šálek kávy stojící před ní. Nehybná hladina se tiše, výhruzně leskla. Zavrtěla hlavou a klidně se napila. Jed, dýka nebo něco jiného, rafinovanějšího se může skrývat všude, a zatím snad nikdo nemá důvod ji zabít.

Až ten okamžik nastane, není nic snadnějšího než otrávit nějaký krém nebo masku. Pracovala tak už Kateřina Medicejská.

"Nízká gravitace," říkal mezitím homosexuál, "zaručuje daleko dokonalejší prokrvení pokožky a dalších orgánů, než je tomu na Zemi. Možná se zeptáte, proč nepracujeme na některé družici s nulovou gravitací. Protože kontrast mezi nulovou a pozemskou gravitací je strašlivý. Nepřejte si zažít, co umí udělat s pletí i s obličejovým svalstvem."

Šestinová gravitace Měsíce však zcela postačuje...." Mona definitivně přestala poslouchat.

Byly to skutečně stejně otřesné kecy, jaké hlásal propagační leták, a jí nebylo nic lhostejnější než osud jejich vrásek.

Pokud si Mona vzpomínala, první vrásky objevila ve čtrnácti letech na čele, které neustále krčila, když přemýšlela, a to dělala často. Už tehdy ji vrásky nezajímaly a po mnoho dalších let neměla jediný důvod, aby ji zajímat začaly. Proto si neuměla představit, jak namáhavá může být intenzivní kosmetická kúra. Čištění pleti, masáže, masky... Chuděry modelky a manekýnky, které to musí prodělavat pravidelně. Stále do člověka někdo buší, štípe ho, pouští na něho teplou páru a balí ho do zcela záhadných, podezřeले páchnoucích směsí. Ale zatím to přežila.

Klesla na lůžko. Obklopily ji temné, nerovné stěny s nesmyslnými stopami dláta, majzlíku, krumpáče. Skála. Kdysi se do ní zahryzl člověk. Třeba mu to skála jednou oplatí. Stěny jako by se blížily k sobě ... Ne!

Pohlédla na všudypřítomný hologram Otce Zakladatele. Pořád jen on, nikde obrazy svatých, Boha, Krista... Otřásla se. Všechna ta varování "Bůh tě vidí," křik matky: "To je hřích, Pán Bůh tě potrestá," jak to poznala v dětství, způsobily, že idea Boha byla pro ni ideou superšpiona, který člověku neponechá ani stopu soukromí. Bůh byl pro ni nejvyšším a vševidoucím šmírákem.

Zahnala nepříjemné vzpomínky. Nepřijela odpočívat. Ale kde začít? Stručná, narychlo psaná zpráva, kterou obdržela, jí nedávala žádné vodítko. Ani oficiální vyhláška o úmrtí.

Stiskla tlačítko komunikátoru.

"Slyším." Jako u policie. Ale ten hlas zněl nějak přiškrceně.

"Potřebovala bych nějaký plán tohoto místa." Místa. Město to není, ani vesnice, snad stanice? Ale s těmi mnichy a klášteřem?

Ve stěně se otevřel průduch a téměř do rukou jí vlétl složený plán, jen promluvit.

Další chodbička ve zdi! Mona vykřikla.

"Prosím?" reagoval na její výkřik hlas z komunikátoru. Mona vycítila příležitost.

"Důstojný bratře," řekla a dala si záležet na soucitném tónu, "slyším ve vašem hlase bolest. Nemohu pro vás něco udělat?" Ušlechtilost z ní přímo kanula.

"Ne, to nyní nelze. Činím pokání." Roztomile církevní vyjadřování, ušklíbala se v duchu Mona.

"Proboha!" vykřikla nahlas. "A co?" Zнала různé možnosti. Pokud jde o mučení svých bližních, byla křesťanská církev jedna z nejproduktivnějších institucí historie lidstva.

"Drátěná košile na holém těle. Konce drátků jsou obráceny ke kůži." Fuj! "Ne!" vykřikla.

"Tohle Kristus nechtěl..." zarazila se. "Smíte mi to povídat? Nepotrestají vás?"

"Ne. Řád trestá každou lež, každé zatajování..." Hlas selhával. Ovšem, při tomhle druhu "pokání" bolí každé hlubší nadechnutí. Mona přerušila spojení.

Všechno tu musí být odposlouchávané, stěny prošípovány dráty i ušima. Jak jinak by ti, kdo mají právo trestat, věděli, koho potrestat?

Zajímavé. Mniši mají zakázáno lhát. Zbývá jen maličkost. Najít toho, koho je třeba se zeptat. Jenže dodrží regule svého řádu, i když půjde o vraždu?

Jak Moně poradil plán, prohlédla si přístupné části skalního kláštera i s mohutným a impozantním chrámem. Přes veškerý odpor k jeskyním musela uznat, že ti myší mnichové vyhlodali ve skále skutečný architektonický skvost. Bázlivě nakukovala do postranních chodeb, čekala, že někde spatří kostru mnicha ještě svírající krumpáč, ale nikde nic takového nebylo. Průvodce vyprávěl o vzniku měsíčního kláštera: kterak Otec Zakladatel hlásal, že celý Vesmír, nejen Zemi, stvořil Bůh pro člověka a kdo letí do kosmu, slouží tím Jemu. Nebeská tělesa pokládal za živé bytosti, které neublíží jiným živým bytostem (Proč by ubližovaly? divila se Mona, ale jen v duchu). Řád tedy podporoval kosmické lety, které ale tehdejší konzervativní papež pokládal za hříšné. Společenství mnichů se tak dostalo do rozporu s Vatikánem a bylo uvrženo do klatby. V tehdejší vlně religiozity to bylo zlé. Snad pro ten rozchod s Vatikánem tu nikde, kromě v chrámu, není jediný obraz Krista nebo některého svatého. Proto došlo ke zbožštění Otce Zakladatele, a to se asi papežům už vůbec nelíbilo. V každém případě řád dokázal nahromadit dost peněz, aby se mohl odstěhovat na Měsíc. Tím uvedl své učení do praxe, tím nastal příliv noviců chtivých dobrodružství, nebo takových, kteří před něčím utíkali, kterým byla půda Země příliš horká. Možná proto moudrý Otec Zakladatel zavedl roušky na tváře a zákaz přímé komunikace s laiky.

Mniši samozřejmě zůstali závislí na dodávkách ze Země. Obchodovali sice s vědeckými výpravami i s laickými přesídlenci, ale výnos stačil tak tak na živobytí a mnichů přibývalo. Až někdo z nich vymyslel ten kosmetický byznys, který konečně začal vynášet.

Mona se průvodce zeptala, proč jim neukázali pohřebiště. Průvodce se na ni udiveně podíval a zavrtěl hlavou.

"O žádném nevím," řekl. Mona zatřásla svými plavými vlasy. Co tedy dělají s mrtvolami?

Vyrábějí z nich své proslulé kosmetické prostředky?

Vzduch pod silovým polem byl čistší a průzračnější než kdekoli na Zemi. Mona šla, ponořena do svých myšlenek, až - au! -. Narazila do něčeho, co se na omak podobalo tvrdé gumě. Jenže to nebylo vidět.

"Ale paní Moničko," muž se vedle ní objevil, jako by ho právě vyvrhlo peklo a jeho homosexuální kadence zněly o to kuriózněji. Mona poznala vedoucího kosmetika. "Bože, vy jste přehlédla výstražné cedule? Nebo je někdo ukradl? Ale to snad ne, vždyť je sem dali docela nedávno!"

"Obávám se, že jsem je skutečně přehlédla," řekla Mona rezervovaně. Že by ji ten pederast sledoval?

"Trochu jsem se zamyslela. Proč sem dali ty cedule? Předtím tu nebyly?"

"Nebyly. Jenže nedávno clona propustila jednoho mnicha."

"Nebyly?" Šla jakoby mechanicky dál a muž ji následoval. "Copak se silovým polem dá projít?" Výmluvným gestem si přiložila k nosu kapesník, na kterém se objevovaly krvavé skvrny.

"Och," řekl homosexuál, "ale silová bariéra už dávno není v provozu. Vždyť je to v prospektu." V prospektu toho je, pomyslela si Mona a nahlas pronesla: "Jak to tedy, že jsme živí? Co drží vzduch pohromadě?"

"Naši nepostradatelní mnichové," řekl muž lehce. "Vytvářejí něco, co silové pole nahradí, a pobírají za to poplatky. Koridor od Moonline je tvořen stejným způsobem - Moonline přece přistává ve vzduchoprázdnu. Prý je to jejich spojená psychická síla."

"Věř, a víra tvá tě uzdraví? Tohle vědět, v životě jsem na Měsíc nevzkročila."

"Ale proč? Hlavně, že to funguje, víc nás nemusí zajímat."

"Funguje! A co ten mnich? Kde se to stalo?"

"Pár desítek metrů odsud. Nepůjdeme zpátky? To není vhodný pohled pro dámu."

"Trhněte si nohou," pravila Mona nezdvořile. "Chci to vidět."

Úřední sdělení o úmrtí jednoho mnicha a stručná zpráva, kýmsi ve spěchu naškrábaná na kus papíru a putující roztodivnými cestami, než se dostala k adresátce, nelhaly.

Tam, za clonou, ležel její bratr. Jak padal, kápě s rouškou se mu sesunula z hlavy, odhalila jeho tvář i dlouhé plavé vlasy, podobné jejím. Mrtvola se blaženě usmívala.

"Neměli bychom zajít někam na drink?" zeptal se ohleduplně její průvodce.

Mona se neklidně otočila na lůžku. Z kosmetika se vyklubal příjemný, ležérní společník, což je u homosexuálů časté a Mona usoudila, že jí nehodlá ublížit. Asi se vedle ní ocitl jen náhodou, stanice byla tak malá, že dřív nebo později musel potkat každý každého. Těch drinků bylo trochu víc, ve slabé měsíční přitažlivosti navíc stoupal alkohol do hlavy rychle a dlouho v ní setrval.

Alkoholickým oparem, který halil její mozek, pronikl cizí zvuk. Šustění. Šustění mnišské kutny, laikové chodili v pružných, přiléhavých kombinézách. Posadila se na lůžku, ale strach, který jí sevřel hrdlo, jí nedovolil vykřiknout. Potom ji sevřely silné mužské paže a hlas, povědomý z komunikátoru, zašeptal: "Byla jste tak soucitná, nabízela jste mi pomoc. Tak tedy..." Další slova se změnila v těžké funění, tukem obrostlé tělo ji dusilo. Snad mě hned nezabije, blesklo Moně hlavou, a třeba z něj vytáhnu něco užitečného. Potom zjistila, že snížená měsíční přitažlivost skutečně napomáhá prokrvení leckterých orgánů.

Kutna sice z mnicha velmi rychle spadla, ale, jak Mona ke svému pobavení zjistila, kápi a roušku si ponechal.

"Nezhřešil jsi náhodou, Důstojný Bratře?" zeptala se po chvíli. Musela soustředit všechny síly, aby se jí netřásl hlas, aby mluvila tónem aspoň přiměřeně frivolním.

"Zhřešil," souhlasil hlas ze tmy. "Čeká mě pokání." Jako by ho to těšilo. Mona se otřásla.

"Jaké pokání?" zeptala se.

"Zítra zpovídá převor a ten rád ukládá žíněnou košili." Prevor?

"Proč zrovna žíněnou košili?"

"Hrozně to svědí," vysvětlil hlas ze tmy, "a nemůžeš se podrbat. Přes kutnu to nejde."

Monu napadlo několik poznámek, pokud jde o svědění, ale místo toho se zeptala: "Proč vlastně hřešíš? To je to - hm - tak naléhavé, že se to nedá vydržet nebo zařídit jinak?"

"To ti to stojí za to?"

"Neumíš si představit," řekl mnich blouznivě, "jak krásné je čekat na trest, bát se ho..." Flagelant, pochopila Mona. Masochista. Je vůbec na Měsíci jediný normální muž?

Její bratr byl hrůzný sadista, utekl na Měsíc sám před sebou, když zaútočil na ni, na svou sestru. Ale byl to její bratr. Kosmetik je homosexuál, ten muž vedle ní je na štěstí zvrhlý jen mírně...

"Převor zpovídá jen mnichy?" zeptala se.

"Ne. Každého, kdo přijde, to nevíš z prospektu?" Z prospektu! Ona, která nikdy nevyslechla žádný návod až do konce! Mnich se na ni znovu sápal.

Mona nenáviděla čekání. Doba, kterou strávila před převorovou zpovědnicí, jí připadala bez konce. Kolem ní přecházeli laikové i postavy mnichů, bez tváře a tvaru, šeré a bezvýrazné. Aby překonala strach a nudu čekání, představovala si zlomyslně fyziologické děje pod kutnami. Konečně na ni došla řada.

Zatáhla za sebou těžký závěs, hrůza se na ní usazovala v jemných šupinkách. Nebylo by to poprvé v dějinách, kdy někoho potkala smrt ve zpovědnici.

Potom uslyšela převorův hlas. Byl starý, prastarý, ale Mona nikdy netrpěla přehnanou úctou ke stáří.

"Otče převore," řekla zpříma, "nemám v úmyslu se zpovídat, nemám z čeho a nemám proč.

Jen doufám, že se tady respektuje zpovědní tajemství. Poslouchejte dobře. Ten muž, kterého nedávno propustila clona, byl můj bratr. Za jeho smrt je odpovědný někdo z vás, a vy, otče, jistě víte, kdo to je. Chci vědět, kdo to udělal. Kdo zabil mého bratra a proč. Mluvte pravdu! Nehřešte!"

Ševelení tichého, stařeckého hlasu ostře kontrastovalo s jejím temperamentem.

"Nikdo ho nezabil. Zemřel z jiné příčiny."

"Lžete!" Převor se nenechal rušit.

"Vy dcero, víte, jak je tvořena clona." Jak vědí, že to vím? Ovšem, mají oči a uši všude. Jako Bůh. "Je tvořena silou citu."

"Citu? Myslíte lásku? Chcete se vysmívat všemu, co je věčné?"

"Proč ten patos? Ovšem, že ne lásky. Strachu. Strach je daleko silnější."

Opravdu? Mona skoro zapomněla, jaké to bylo, když se bála. Hrůza roztála, šupinky strachu opadaly, až z nich nezbylo nic, nebo téměř nic.

"Znamená to, že v mniších strach pěstujete? Asi ano. To množství nesmyslných příkazů a zákazů, aby se museli bát každou minutu svého života... A co s tím má společného smrt mého bratra? Ten nešťastník se přece neuměl bát!"

"Možná na Zemi. Tady se strachu zbavil, nebyl tu nic vyjimečného. A to se nemělo stát.

Strachem všech, kteří tu žijeme, je vytvořen jeden velký organismus, kterému říkáme "clona". Sám se toho někdy děším. Ta síla žije z nás, z každého člověka, nedovolí nám žít ani umřít... A brání se proti tomu, co jí škodí."

"Můj bratr..."

"Začínáte chápat? Byl člověk, který žil v extrémech. Když se jednou zbavil strachu, už se nebál ničeho. Ani smrti. Potom si smrt pro něj přišla."

Zvuk převorova hlasu připomínal suché listí.

"Strach," pomalým hlasem plným zášti řekla Mona. "Strach vás drží při životě. Pro samý strach zapomínáte umírat. Proto tu není pohřebiště, proto ještě žijeme, napůl Bůh a napůl vyschlá troska bez citu, Otče Zakladateli!"

"Ano. Pod tím příkrovem strachu se nějak těžko umírá, ale proč mi to máte tolik za zlé?"

"Protože je to zrádnost, protože jste všichni zvrhlé zrůdy a protože můj bratr je mrtev."

Mona vyšla ze zpovědnice. Poslední šupinky strachu z ní opadaly, a pak se vydala směrem k cloně, na tu stranu, kde na kamení, v prostoru plném světla, ale bez jediné molekuly vzduchu, ležel její bratr.

Šla klidně. Už se nebála.